

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

ANII REPUBLICII

anul Republicii se adaugă în calendar sub semnul roșniciei. La acest ceas de cumpănă dintre ani, când vîrstele noastre se pregătesc să primească un nou vesmînt al timpului...

pantei de alegeri de deputați în Marea Adunare Națională și în consiliile populare. Adresăm, în această zi de 30 Decembrie 1978, întrebări conștinții...

retrăim cu emoție momentul cînd partidul, poporul, țara l-au reales în funcția supremă de conducere a partidului pe cel mai iubit fiu al națiunii noastre...

Republica Socialistă Română — ce rezonanță au aceste cuvinte în conștiința lumii de azi! Republica Socialistă Română — ce bucurie luăm act de respectul pe care-l au între țările lumii aceste trei cuvinte.

Unindu-ne și mai puternic rîndurile în jurul partidului, în jurul secretarului său general, consolidăm în întreaga capacitate de muncă și putere de creație întipăritura hotărîrilor...

Marile idei au avut și au o extraordinară putere de germinare în sufletul și conștiința poporului nostru. Practica și experiența politică a ultimelor luni, culminînd cu istoricele zile ale Congresului al XII-lea...

In aceeași atmosferă entuziasată, de sublimă mobilizare a forțelor creatoare, a avut loc și sesiunea Biroului Executiv al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste...

O frumusețe cu obrsia în gândul, fața noastră. În spiritul nostru revoluționar. Luceafărul

JURNAL DE POET

Anghel

dacă Brâncuși s-a ocupat de elemente mai degrabă de creșturi, de forme ure, de natura preumănă, adevărată sa vocație realizîndu-se în cosmosul impondibil general mai degrabă decît într-o Patrie...

Ioan Alexandru

Continuare în pag. a 2-a

CONTRANOTE

atunci cînd un filozof francez a lansat atributul de „anșeaj” în raportul existențialist al individului cu societatea, n-ar fi banal să intru singur stert de veac...

acorda un răspuns afirmativ. Fiindcă progresul civilizației se afirmă, fără putință de tăgădă. Pe de altă parte, interpretînd termenul general de „progres” după criterii mai puțin rigide și mai puțin comode...

Mihnea Gheorghiu

Continuare în pag. a 2-a

Poem în alb

Chiar așa, stal să te-ntrebi: dar undes zăpezele de mai'an? Aud că — și mi-o și închinul, vai, ca pe-o poveste sonorizată pe un disc rotit la gura caloriferului...

Mircea Constantinescu

Continuare în pag. a 7-a

ZIUA REPUBLICII

Brazi în decembrie brazi pe-nălțimi muntii ridică spre slavă tulnic de lumini. Azi-le glasul audine chemător este ziua Republicii sub steag tricolor...

Florin Costinescu

Tuturor cititorilor și colaboratorilor noștri, un călduros

La multi ani!

GÎNDURI PENTRU DIMINEATA ANULUI

Poem al muncii și zilelor. Pe vremuri, după cite m-adece amîne, totuși era mult mai simplu: la pragul unui An nu se duceau un plugușor, urîndu-șe sănătate, terelce și numai bine, și mai spuneam că Anul ce-a trecut a fost bun...

Claus Stephani

Poveste din Transilvania

Intru în an eu o sete de lucru pe care nu am mai simțit-o niciodată. Nu știu deoacă interesează pe cineva steia asta a mea dar ea există, așa cum probabil va exista la sfîrșitul anului viitor un nou roman, terminat, un al treilea roman scris de mine...

Radu Anton Roman

Rouaterapia

În primăvara acestui an am adus de la Bagdad un pot de eucalipt. Frunzele sale cu misterioasă mireasmă (terelce, zdrăbîndu-le, își pregăteau astfel apa de limpezit) fi-vor o destul de princiară capacitate? Se va așeza pe ele, măcar la lăvrea Pleiadelor, așa substanțial neagră, realgaur aerului, sudora cerului sau vrea să-lvă a stălelelor, cum ar zice Pliniu? Rău la plăgi, la ceața ochilor și doruri de piept? Mi se vor umiza într-o dimineață hainele, se va încelea pămîntul, înaltele să sarea luminii să-mi readă încrederea? O singură clipă să nîi tratatele de gramatică și dicționarele, vorbind o limbă neînțeleasă, și fără a mai citi ziarul, să știu ce se petrece în locuri de pămînt sau dincolo de vedere...

Grete Tartler

Bilanț sentimental

Într-o din zilele acestui decembrie fără zăpadă (asta zic și eu economie, de cîtiva ani bun) vîduhu nu se-noură) așteptîndu-mi rîndul la brazi, mîrosul rășinei m-a transportat subtil în alt timp al ființei mele, un fel de trecut în prezent, amărui, sevăst și nostalgic. Mici iluminări, existențe păstrate în ochițele înguritate ale memoriei. Un an întreg în cămașa fosforescentă a citorva clipe. Mîrosul rășinei a avut pentru mine efectul maderinei lui Proust. Un telefon de la mama. Peste

pămîntul greblat, unde piară în marile 1978 stătea nevătmată de vreo sută cincizeci de ani casa în care m-am născut, anul acesta s-a așezat un strat subțire de nea.

Daniela Crăsnaru

În miezul iernii

În miezul iernii, printre zăpezi izirate de strălucirea unui vers, a „labirintelor de neam”, pe care

memoria noastră eu-l poate murmură, fără a ne desoperi alt de adine înrudiți afectiv, celebrăm mai mult decît un început crearea-re, însuși începutul, perplexia schimbare, făgăduința generoasă a viitorului și gîndul de mai bine al tuturor. Momentul este solemn și întreaga planetă trăiește intens acest eveniment, uitîndu-și vreme de citeva seasuri, conflictele de încă o mai dezbină, războaiele care încă o mai tulbură și o mai istovesc. Deasupra orașelor, deasupra fluviilor, deasupra cîmpurilor și a gîdurilor strălucim în aceste zile sărbătorești o năzuință și presimțire pe care nimic nu le poate birui. Dar dincolo de această ana-liză a clipei ce s-au consumat, sufletul nostru, al insului și al țării, își regăsește nesecata forță de a imagina și a construi mai departe. Iar veghea și patosul acțiunii creatoare își adaugă, fără întrerupere, aura promisiunilor infailibile, miracolul regășirii de sine prin forța magică a silabelor inecorupțibile.

Adrian Popescu

a patriei cinstire

VIRGIL CARIANOPOL

De maturitate
Vine-o vreme matura cind vicio
Cere lat ca să mai poată sta.
Am dat totul patriei, în lume,
Nu mai am la nimeni ce mai da.

Sint lumii ce-ar merita credință
de țarie, de adinc, de dor...
Cred în țara mea ca-n nici o alta
și în neamul meu nemuritor

Drumuri multe-mi se deschid-noapte,
Peste care-n indomnat-alerg
Am ales doar drumul Omeniei,
Pe-alte drumuri nu știu cum să merg.

Visul vin în toată ceteodată
în lumina mea să le-ncredite
Numai visul Patriei, mi-e visul,
Nu mai vreau alt vis să mai visez.

Cere-n vreme jurăminte multe
Orice bucurie că mai vrea.
Am jurat Partidului și Țării,
Nu mai am la cine mai jura.

VICTORIA ȘTEFĂNESCU—

MIHĂILEANU
Mai înțeleaptă, țara

Mai înțeleaptă țara
și mai departe,
în luminata de sine
desfășurându-și istoria.
Puterea ei binecuvîntă noi rosturi,
Cu-otăta hor intr-un eroi legendar
în visul delinib se-naripează scrierile,
pe creste largi înseninează buna catate.

Un ochi de flu sporește
ager bucuria.
Un brot de damn înaltă
peste veacuri
profeta.

Vor fi pentru oameni
luminile sorții aprinse,
și-o seta de-atins vesnicia
foarte curată.

Și mult înțeleaptă făpta,
și mult crescută.
Ea toarnă-n clipă
zidirea cea mai umănă.
Stăpîni Dorului
și-un scris temeliea în măiestrită iconă.

DUMITRU BĂLĂET

Burebista
Nu-i faceți chip cioplit acelu
E contopit cu munții și cu apele
Acestui țării și barba lui de nou
Sirabate sările și le adună-cercul
Aceluiași cuvint răsiti de soartă.
De vrei să știți cum ochiul lui privit-o,
Aduceți moartii vultului pe ceruri,
Și puneți scare mult pe văi, pe dealuri,
Unde palpită arborii și se frământă
Fără istov în marea devenirii.

Columna lui e-n simburii ce poartă viota
Și o-nmulțesc necentenit sub stele,
Și poete, inestetici cum suntem, cîntîndu-l,
El, nevăzut, ne ține cumpăna de la fîntine.

ADRIAN FRĂȚILĂ
Arderea mare
Pentru a exprima totul despre patrie
Ar trebui ridicată marea ușor
Așa incit unindu-se cu cerul
Să-ncepă un cîntec la atingerea lor

Și lu să te-ncerui în undele albastre
în mijlocul căror să devii grav ecou
Să te-nalți de la țărîm, înălțînd depărtarea
Și acolo - mai amplu - să te-ncerui din nou

ANTON STANCIU

La cea mai naltă oră
De unde vin iubirile pe liră
la cea de undă clară și de stea
cînd păsări albe sările aspiră
și setea vine dragoste să bea

Cu ce arcuș divin se-mbogătește
spirală dulce-a unui cîntec pur
cînd rîul își șoptește românește
„sîntem aici cu tot ca-i împrejur!”

Și ce meleaș dăinîntu aminte
ne-a singeraț clesatarul din priviri
ca lacrima pămîntului fierbinte
și fie rodul-acestei împliniri!

Aici, acum, sub stema tricoloră
istoria se-astăpăie de tel
căci a sosit cea mai înaltă oră
și noi, prezenți cu toții la apel!

VALERIU BÂRGĂU
Patria adevărată

Este a formă imensă patria adevărată
n-o vede ericine
Se poate auzi dimineața prin pietrele reci
Cîntînd - Scoborînd cu ale-n luneturi
semințe care rod în cavaleria tobului
de aita plimbare istorică.

Priveste miinile latăului lăsînd șîraguri de bile
la sora cum s-au usca coastele unui țărîm ieșit
din apa să privegheze cu un singur ochi
înaltimile și scăderile zeului de piatră.

Cum lucește argila între degetele rînite
și cum i se vede frîmțitarea cu apă...

VASILE ZAMFIR
Cîntec
Privitor de flori și usă de cleștar
esti patrie, și soarele te pune
ca pe-un arcuș de aur și agat
pe faleză, neatîns strune.

Pîmînda ta din inimă îndrăznește,
ait de fragedă și de fierbinte,
sădește-n fiecare dor de fiu
și grija precrocât de părinte.

În straiul tău e inima leciară
și gîndul ca un mire se erolă,
în timp ce păsări și suavi luciferi
roiesc peste grădina-nvăpîată.

FRAGMENTE DE ROMAN DE dumitru radu popescu

Inuară un urciot, să-l uple la cimeasau de la
marginea satului și pleacă cu apele pe umeri
la pogorul de la Ciocă, spre Izvoare. Sub dud,
inaltate de a ieși în drum, Vocea mai privi o dată
spre tînda lui Gheorghie Pană și-l mai văzu
o dată pe Gogu întins pe pîi, desculț, numai în
cămașă și în chiloți, sfîrșind de făcu gănille
Gheorghiel să cotocodăsească speriate, ca de
dihor sau de sobolani, ori de cine știe ce arătare
neștiută de ele. Gheorghie mai surzise de la o
vreme, și de frică lui Gheorghie c-o să vină
măru! peste ea se culca țîrziu, cu oblaanele trase
și cu lampa aprinsă și se trezea cînd era soarele
sus. Vocea o pîndi cu ochiul pe noru-sa, dar se
uită spre Gogu, ori de are vreun semn de la el,
ori de știa că venise... Florița ieși pe poartă ca
surdă, ca prinsă doar de gîndurile ei curate,
lucru care o făcu pe soacră să se strimbe în ea
și să trîmbe din nas: pre-a-l putea neucrat ne-
păsarea nevastei lui Tudor. Pînă la podul de
peste lerugă nu schimbă o vorbă. Soarele
uplea roua de lumini. O burză trecu peste izlaz
cu un șarpe în cioc.

„Ce-am visat eu astă noapte?” întrebă Florița.
„Ce-ai visat?” „Nu știu Vocea” și privi barza
cum batea din aripi lin, îndreptîndu-se spre
ciubul ei din sat.

„L-am visat pe Tudor venit acasă, în permisie,
nerus.” Vocea nu-l răspunde... „Voia să bea vin și
să tăiem porcii și pîi, și să de-a zis și matale
că-l tind ajunge al acasă, porcul despre care și
el a scris c-ar fi bine să-l tăiem cînd vine, să se
bucure cu neamurile c-a scapat cu viață, și să
cheară și lăutari, violisti, țigani, și de-or fi...”
„Si altceva ce-ai mai visat?” întrebă în după
Vocea, fără s-o privească pe noră-sa. „C-a venit
cătare pe un cal alb, îmbrăcat militar.” „Calul
era chiar alb?” „Chiar alb, alb.” „Si altceva
ce-ai mai visat?” „C-a venit acasă cu un kilog-
gram de carne, cumpărate de la Severin, și în-
reuscă porțile, gardurile, să nu mai treacă noap-
tea totii cîinii prin gardul nostru, schelălîind, în
noaptea lor...” „Si ce-ai mai visat?” „C-a era
mort de sete, de atita drum, și-a intrat în beci...”
„Vezi că și altora le place să bea vin din beciul
nostru...” „Voia să se răcoare?” „Cine?”
„Tudor, de sete. L-am văzut cîntînd prin oasă
oală de pîmint și un còdrut de pine...” Inceea
butoaiele, parcă-l vîd! Gusta vinul cu țîlviș, și
se topea incet, se-mbăta, rise fierciță Florița.
Dar Vocea n-o mai ascultă... Se-mbăta și se
încleaua ochii de somn, rise din nou Florița.
„Da lung vis ai avut?” „Ca oricare vis, lung,
scurt, Dumnezeu știe...” Ajunseră. Puseră ulcio-
rîi în umbră. Lăuară cite două rînduri, la șprîi.
Nu erau nori, aerul era stătut, de dimineată.
„O să fie zăpușă mare”, zise Vocea. Nu-și mai
vorbîră. Nora o luă mai înainte, sapa i se părea
mai uşoară... Numai de nu m-o lăsa aici, să
plece la haimanaua lui Gheorghie Pană, că n-am
picioare să mă tind după fusta ei, pînă ajung eu
acasă... Ori poate se-ntîlnesc cu el prin vii, se
gîndi Vocea. Ei, nu, nu, se pot întîlni acasă,
cîm-î vede, cine-î știe?... De pleacă, la el
pleacă, uite cum se grăbește să termine, o privi
Vocea piezîc cum se pierdea prin porumbi. Dar
soarele trecu de amiază și Florița nu plecă. Se
asezără sub un pilc de sălcimi, la capătul pogo-
nului, să mai răsufoe. O sopîră verde trecu
printre ele, speriată.

„De-ar veni odată, zise nora. Așa cum a scris,
cine vine...” „De cînd a plecat, tot scrie că scri-

cimp, și sapa. Trecu prin apa Ierugă, mică, prin
bata Fîntînii. Pogorul n-o făia la tălpi, tălpile
erau tari ca pămîntul. Așa e credința ei, o
vorbă, își zise. Un golan ca Gogu o fi scornit
și vorbele astea, să le amăgească pe bietele
muierii rămase multă vreme fără bărbat... Lu-
te-ar dăcu, Gogule! Că mai era una... tot așa
plesece omul la război, se scara era cu unul
pe prispă, noaptea la altul în pătură, ziua cu
altul se pipăie pe sub cămașă, la hora de leasă
pe altul își bucura privirile, tot așa, cu cine se
nimereau și cu toți, dar pe nici unul nu-l strîng-
pe în inima ei de călea... Femeia e ca vîntu,
lu-a-or diavolul, și noru-mea asta se făcu vînt,
odată n-o mai străluc, odată se duse după beti-
vanul care sfârșise dimineața în tînd și pe care,
cîteaua, se prefăcuse că nici nu-l vede și nici
nu-l aude... O ală barză trecu în cîloc cu un
șarpe sau era tot altă dimineață, nu-și mai
afășe cubul, sau puți, șarpele își mișca, mai
era viu, poate nu-l spărșese cum trebuia creierii
cu piscul ei...

nu-întîlni nici un om prin sălcimii de
la marginea satului. Dădu doi pari la
o parte și intră prin gardul lor în gră-
dina lor. Gănille scormoneau pămîntul
cu ghieare. O pară căzu printre frunze și se
zdobi ca un mu de curcă. Vocea o luă pe lingă
grăjd, încet. Căușă cheia și n-o găsi în locul ei.
Pe ce să pună mîna? De-o găsia în pat cu
Gogu o tăia în bucăți, ca pe-o varză... Nu găsi
dect chiștăru, pe prispă. O să le dea cu el la
mîer, o să-l ia dracu! își zise și intră în virful
degetelor în casă... Ușile nu se deschisă, erau întra-
deschise... Dar nu găsi pe nimeni în nici o odată.
De-o fi pitulași sub pat?... Se uită și pe sub
pături și nu văzu pe nimeni. Ieși afară și ră-
suflă ușurat, bucură-să. Doamne, mi-am pier-
dut judecățile, își zise bucură-să... Să plec
eu de la loc ca o nărădă! Doamne, ce bine e
că mi s-a părut, își zise. Și atunci auzi ceva
ca un sfârșit, ca un sfârșit cunoscut... Dar de
unde venea? Unde se culcase ea cu nărodul lui
Pana, de el adormise din nou, oșisit, că sfârșitul
nu venea de la el, de la pănești... Și dacă ușile
erau deschise, ea ajunsese pe poale de țîrînă...
O fi vreun col rătăcit?... Nu, e cum l-am văzut eu...
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-
rița, și se scutură pe poale de țîrînă... „O fi
vreun col rătăcit...” „Nu, e cum l-am văzut eu...”
mă duc să-l... „Să-l ce, cum să prinzi tu un
col?” „Îl prinđ, pînă la urmă îl prinđ și-l vîd
în sat, și de n-o fi Tudor am să visat”, zise Flo-<

POEZIA TINERILOR

● De la afirmarea în revistă la debutul editorial ● „Noul val” poetic și complexul generației ’60-’70 ● Intre tentația livrescului și setea de real ● Este prima carte confirmată de următoarele ? ● Impactul între cerebralitate și starea de sentiment directă — un apăsător al poeziei „feminine” ?

● Participă: ● Nicolae Ciobanu ● Doina Uricariu ● Sultana Craia ● Dan Alexandru Condescu ● Paul Dugneanu.

Doa. Elena Ciobanu, Sultana Craia, Nicolae Ciobanu, Doina Uricariu, Dan Alexandru Condescu, Paul Dugneanu, Mariana Uricariu.

Deocândă, este vorba de scriitori care încep să piere primele cărți în jurul anului 1970 și după aceea. Sintem în prezența unui fenomen aflat în deplină mișcare. Asistăm în forma de afirmare mai mult sau mai puțin lăpănte, fie de consolidare a structurilor care aparțin întregului front. Referindu-ne cu precizie la prezența poetilor acestui front, avem în vedere mai ales cărțile lor apărute în 1973, să ne întrebăm, însă, dacă acești poezi propun un nou tip de structură lirică rezolvând într-un anumit mod de a rezolva funcționează gnoseologică a metafor, de percepere a raporturilor dintre cel uman empiric și cel metaforic, dacă cititorul recunoaște în acest tip de construcții senile unei oglinzi sui-generis a sensibilității noastre, a elementului ontologic de care sintem animați cu totul.

Trecind la lucrul mai concret și fiind vorba de poezii actual, „ultim val” de prezență a librării cu noi cărți, așa spune că se lungească de situații distinctiv. Una din aceste situații ne arată că se propun atenții estetice, așa-zise editii de autori. Intre altele, este vorba de cărți care nu conțin nerespărat poezie inedite, dar care ating la un nivel artistic complet a unui autor încă tânăr. Din acest punct de vedere, este de reținut inițiativa editurii „Cartea Românească” la care au apărut volumele semnate de Virgil Mazilescu, Mircea Ciobanu și Constantin Abăluță. În noua colecție „Orizont”, de editură, au apărut două volume: s-au realizat două asemenea colecții. Așa cum Mihail Ursachi și Nordul obiectelor a lui Ion. Romanescu. Prezența acestor poezii cu volume sintetice este de natură să stimească comentarii privind justetea pronunțurilor formate de critica în decursul anilor și, firesc, să le stimească și semnificația de ultimă oră în contextul poeziei tineri. Un alt aspect este acela al apariției unor poezii care deja și-au creat un anumit prestigiu și au ajuns la o anumită faimă chiar dar care, prin simplitatea și purtarea lor, nu au încă atins nivelul literar al literaturii de azi. La rândul său, Cezar Ivănescu, cu La Baad, volum foarte insolent și ca aspect ca și nu mai spun de conținut. Alți poezii au un statut critic oarecum similar sînt Ileana Măjenciu, Angela Marinescu și Mircea Dinescu. O altă situație oarecum similiară este cea a poeziei de mare talent și a treilea volum și care au debutat numai cu doi-trei ani în urmă: Gabriel Chițu, Liliana Ursu, Ion Roșu, Valeriu Armeanu, Daniela Crăsanaru, Ion Stancu, Nicolae Dan Ștefănescu, George Arion, Radu Timisanu, Traian T. Cosovei, Eugen Suciu, Octavian Docliu și alții.

DAN ALEXANDRU CONDESCU: O delimitare mai precisă a obiectului dezbaterii noastre se impune din capul locului, poezia neavînd de fapt vîrstă; ea există valoric sau nu, dacă există ea este mereu și tinere, dar nu este tinere. Deci despre poezia tinerilor am dorit să discutăm, iar eu mă voi referi în special la cei foarte tineri, poezii generației „în blugi”, cea mai tină și mai puțin intrată în conștiința critică, dacă nu în gândirea de un recent „poton de simpatii” vorba poetului — revărsat din senzația din atenția și bunăvoința de zile mari și ultimă activitate săptămînală a lui Laurențiu Ulici, Nicolae Ciobanu, Al Piru ș.a. (cu judecări mai severe și adeseori mai puțin zgromotose, se drept). Dar așa cum critica tineri vor să se concentreze cu acritate „vîrstniților”, nu se pare a fi reșec ca și critica consacrată și „consacranți” să se ocupe de generația noastră, fără că prin aceasta destinul ei să sufere modificări sau abateri din drum, dimpotrivă, să și-și impună mai ferm. Bineînțeles, tinerii și cei mai puțin tineri vor să se includă în cadrul literaturii de azi un sistem al vîrstelor creației ce se intercondiționează reciproc. O privire sincronizată surprinde existența în spațiul literar contemporan a trei mari generații: a) cea care a cunoscut războiul, travestind mai puțin în simțurile sub semnul teoriilor tendințele literare dogmatice de dinainte și după el, păstrînd în amănarea sa legăturile cu tradiția și totodată marcată decisiv de prestigiul avangardei h) generația născută „sub semnul lui Marte” în jurul anului 1938 (înaintea și în timpul războiului), avînd astăzi în jur de 35-45 ani (dără o similitudine arzușă) și care, prin valoare individuală și prin contextul socio-cultural favorabil a redescoperit și și-a asumat marea poezie a experiențelor poetice mature, asigurîndu-și astfel prim-planul scenei noastre literare. Din această generație fac parte Nicu Stănescu, George Arion, Florin Măgur, Ion Gheorghe, Marin Sorcea, Gheorghe Tomozei, Dan Laurențiu, Ioanid Romanescu, Nicolae Onăna, Nicolae Dragoș și o două promoție (enumerările sînt în ordine cronologică), mai tînări: Gheorghe Pîtu, Ioan Alexandru, Mircea Ciobanu, Costanța Buzna, Ileana Măjenciu, Ana Blandiana, Cezar Ivănescu, Virgil Mazilescu, Mihail Ursachi, Adrian Pănușcu, Marius Robescu, Florica Mitroi și mulți alții, cărora li se pot adăuga, dintr-un sens, Mircea Ivănescu, Petre Stoica, Irina Mavrodin, dar din această generație fac parte și Nicu Stănescu, George Arion, S. în sfîrșit o generație cea mai tină, care nu a cunoscut războiul, născută în jurul anului 1950: Daniel Turcea, Mircea Dinescu, Mircea Florin Sandru, Dan Vitoran, Lucian Avramescu, Adrian Popescu, Dorin Tudoran, Grigore Georgiu, Ioana Dăncășanu, Daniela Grădan, Dumitru M. Ion, Werner Sollner, Richard Wagner, Liliana Ursu, Grete Tartler, Doina Uricariu, Ion Mircea, Paul Balahur, Constantin Ștefulescu, Petru Romanos, Vasile Poinaru, Carolina Ilica, Cornelia Maria Suvu, Ana Mureșanu, Ion Drăgăneț, Titus Vîjcu, Valeria Bărgău, Ion Trîblea, George Arion, Act Cusiu, Ion Păpuș, Corneliu Antoniu, Ioana Ierolim, Ștefan Ioanid, Ion Stancu, George Virgil Șteoenescu, Ion Roșu, (enumerarea ce s-ar dorî ci mai completă, fără a avea pretenția de a fi exhaustivă) ceea li se referă la generația „ultim val”. Este vorba de debutanți, unii dintre ei premiați și revistă „Lucașru”, alții promovati în paginile altor reviste sau citați într-o anumită măsură: Silvia Chițimia, Denisa Comănescu, Viorel Simpetrean, Traian T. Cosovei, Eugen Suciu, Ileana Măjenciu, Zuzeta Măte, Valeriu Uricariu, Vasiliu, Elena Ștefai, Irina Altimei, Aurel Pan-

nicu, Maria Ciobanu, Sultana Craia, Doina Uricariu, Dan Alexandru Condescu, Paul Dugneanu, Mariana Uricariu.

NICOLAE CIOBANU: Nu cred că trebuie să fie confundat cu un anumit poet pormeste și de aceea s-a ales această formă de lansare în literatură, care s-a intitulat „Lucașru”. Așa-zisa „Lucașru” este un program literar, nu un grup literar. Este vorba de o marea de poezii care s-au scris în perioada 1960-1970, care s-au scris în perioada 1960-1970, care s-au scris în perioada 1960-1970.

DAN ALEXANDRU CONDESCU: Nu mă simt în condiții de a vorbi în numele grupului literar. Este vorba de poezii care s-au scris în perioada 1960-1970, care s-au scris în perioada 1960-1970, care s-au scris în perioada 1960-1970.

DOINA URICARIU: Faptul că un poet scrie bine eseul ori critica într-adevăr, nu e neapărat semn al ei este un poet. Istoria literaturii naționale și universale demonstrează exact contrariul. Poezia fără cultură are condiții precare a personalului și se pierde umbra.

NICOLAE CIOBANU: Să încercăm — mai departe — să primim din aproape ce se întîmplă cu unele poezii care sînt acum în două sau la treia carte. La debutul lor s-au exprimat opinii care implicau și o anumită stare de așteptare, de încredere și speranță. Sînt aceste noi volume citi de conform cu speranțele pe care le legăm de aceste debuturi? Doina Uricariu, Sultana Craia, Ion Ștefănescu, Virgil Șteoenescu, Ștefan Nicol, ș.a. Cîndva poezii tineri și o modă poetică îndearzită de curioasă: se poartă, chiar la poezii „viguroși” și de reală vitalitate a limbajului (Ion Roșu, Ion Stancu, Ștefan Ioanid, chiar și Valeriu Armeanu et al., poza de poet în fragi și fără nici un literar și gesturi triste, metaforizată în dispoziția într-o ostilitate melancolică și tristă. Deși cuvintele este sacrificata eleganciei, caligrafîndu-se placut și palid imaginea apăsătoare și mai întotdeauna neapăsătoare în volumul de poezii „Lucașru”. Nu sînt utilizarea limbajului poetic, nud, lipsit de ambiguitatea poetică, acesta ar duce și el la monotonia, ci subliniez o primordiară vizibilitate și o seamă de tineri poezii talentați: exotismul imagistic și lipsa arhitecturii poetice pe care se suprapun arabescurile suprafeței verbale.

SULTANA CRAIA: Mi se pare că în raport cu gestul ludic, poezii cele mai tineri, înzestrate cu o sensibilitate particulară, tutelată de conștiința literaturii și de voința disciplinării artistice, în cele mai tineri poezii sînt caracterizate și anume cu acea gravitate a liricii problematică. Jocul lor nu este gratuit, spontan și spumos și am impresia că simtul adevăraților lor rămîne propriu unor Leonid Dimov, Valeriu Șteoenescu sau Șerban Foartă care aparțin altei generații. Este, acesta un alt efect al structurilor dominate de dimensiunea culturală și de opțiunea pentru conceptual.

DAN ALEXANDRU CONDESCU: Dintre toate genurile prezente în conștiința critică se desprinde Mircea Dinescu drept un poet ridicat pe care s-ar putea înalt de noi critici, minimalizat de alții. Ambele tendințe dăunează adevărului și poezii nu în ultimă instanță, tinărului scriitor. Mircea Dinescu este un foarte talentat poet al generației „în blugi”, care a debutat în literatură și a rămas la nivelul de debutant, dar care a debutat în literatură și a rămas la nivelul de debutant, dar care a debutat în literatură și a rămas la nivelul de debutant.

SULTANA CRAIA: Intr-adevăr, volumul La Baad al lui Cezar Ivănescu obligă la o reconsiderare a structurilor lirice a autorului său. Cred că alături de Operele Imperfecte este cartea de referință pentru poezia românească contemporană. Cu acest volum poetul ia în sfîrșire un nou teritoriu și atinge un grad al trăirii care produce o revelație, realizînd o sinteză originală între eros și tanatos ca dimensiuni complementare ale existenței. La Baad nu confirmă viciul mai vocației lui Cezar Ivănescu, ci este o carte care redimensionează o personalitate.

PAUL DUGNEANU: Cred și eu că, discutînd despre poezii tineri și actualului moment trebuie avut în vedere, schematizînd puțin, faptul că de referință pentru poezia românească contemporană sunt două lucruri: de o parte viziunea proprie asupra existenței, viz-

Adrian Pănușcu are 30, Marius Robescu la fel, Albou, 34) care aparțin deja unei generații consacrate și care au un statut ferm, chiar dacă unorii contrardictorii. În această discuție, să amintim mai mult spațiu celor care nu au încă acest statut. În această ordine de idei, consider că toți tinerii nu s-au afirmat deplin în circuitul larg al valorilor scrise pe revistele de mare tiraj, o revistă ca „Lucașru”. Înseseși sau publicii tineri poezii deosebit de bune, dar care mai bun, tot eu depune prin „Poetă redacției” — susținută de Geo Dumitrescu — o activitate foarte largă pentru a depăși și sustine posibile tinere talente, dar aceeași revistă e, fără exagerări, asaltată de cereri imperioase spre publicare de autori care nu mai sînt prea tineri. În condițiile unui spațiu tipografic foarte strîmtoar (peste pagini din care un sfert e dedicat poeziei și prozei), un gest de generoasă noblete ar fi să se acorde spațiu și poeziei tinerilor prin intermediul ei, chiar dacă nu devin în circuitul larg, ceea ce n-ar exclude prezențele prestigioase. Totodată, un spațiu mai ampu acordat de România Literară creației literare propriu-zise de față în prezent (din 24 de pagini, doar două, arareori trei) și oferit scriitorilor consacrați alături de receptivitatea mai mare în tinerețe, ar soluționa și ele din problemele afirmării tinărilor scriitori.

NICOLAE CIOBANU: Problema aceasta a spațiului tipografic este o problemă destul de îngustă și, fiind vorba de cei mai tineri autori, nu numai „Lucașru” este deosebit de rezolvit. Cit despre o presupusă „invazie” a poezilor consacrați în paginile „Lucașrului”, așa ezită mult de tot să pun chestiunea în acest mod.

SULTANA CRAIA: Pentru că ne-am propus să distingem trăsăturile specifice modului de afirmare a poeziei tinerilor, cu integrare și cu discernere în același timp, mi se pare semnificativ faptul că ei și fac intrarea în literatură cu o anumite maturitate și mijloace. Indiferent dacă își asumă sau încearcă să se detașeze de experiența generației ’60, cu toți beneficiază de revistele ei, chiar dacă ele devin în un moment dat, prin asimilare, loc comun. Aceasta nu înlocuie căutare, dar asigură o anumită platformă noilor demersuri lirice și modelează un tip de sensibilitate preponderent ludic, nedepus de elanuri patetice. Există, la poezii tineri și foarte tineri, o acută conștiință a literaturii care înclina pe de o parte centrarea pe de altă parte elaborarea. Califică despre care vorbea Doina Uricariu este frecvent adoptată ca atitudine estetică, firească pentru sensibilitatea care caută concentrare și își impune intelectualizarea. Poetii tineri se opun și se opun să ne aminte de scrieri, fie prin un contact direct cu realul mai mult sau mai puțin transfigurată, disciplinată emoția, în căutarea rigorii, organizînd lucrul discursului liric transformat în primul rînd într-o aventură a limbajului.

ACEASTA CONTRASTULUI LIRIC O ANUME gravitate, puțin poezii permitîndu-și să se manifeste cu adevărat spontan Tensiunea cerebralității elimină elanul juvenil specific altor generații — chiar lui Nichita Stănescu, cel care în primii ani de viață imbrățișase gesturile romantice și Hăniță la lui Labis —, nota de generație de poezii afirmîndu-se prin o poezie predominant livrescă și chiar în gestul de asumare a realului.

DOINA URICARIU: Faptul că un poet scrie bine eseul ori critica într-adevăr, nu e neapărat semn al ei este un poet. Istoria literaturii naționale și universale demonstrează exact contrariul. Poezia fără cultură are condiții precare a personalului și se pierde umbra.

NICOLAE CIOBANU: Să încercăm — mai departe — să primim din aproape ce se întîmplă cu unele poezii care sînt acum în două sau la treia carte. La debutul lor s-au exprimat opinii care implicau și o anumită stare de așteptare, de încredere și speranță. Sînt aceste noi volume citi de conform cu speranțele pe care le legăm de aceste debuturi? Doina Uricariu, Sultana Craia, Ion Ștefănescu, Virgil Șteoenescu, Ștefan Nicol, ș.a. Cîndva poezii tineri și o modă poetică îndearzită de curioasă: se poartă, chiar la poezii „viguroși” și de reală vitalitate a limbajului (Ion Roșu, Ion Stancu, Ștefan Ioanid, chiar și Valeriu Armeanu et al., poza de poet în fragi și fără nici un literar și gesturi triste, metaforizată în dispoziția într-o ostilitate melancolică și tristă. Deși cuvintele este sacrificata eleganciei, caligrafîndu-se placut și palid imaginea apăsătoare și mai întotdeauna neapăsătoare în volumul de poezii „Lucașru”. Nu sînt utilizarea limbajului poetic, nud, lipsit de ambiguitatea poetică, acesta ar duce și el la monotonia, ci subliniez o primordiară vizibilitate și o seamă de tineri poezii talentați: exotismul imagistic și lipsa arhitecturii poetice pe care se suprapun arabescurile suprafeței verbale.

SULTANA CRAIA: Mi se pare că în raport cu gestul ludic, poezii cele mai tineri, înzestrate cu o sensibilitate particulară, tutelată de conștiința literaturii și de voința disciplinării artistice, în cele mai tineri poezii sînt caracterizate și anume cu acea gravitate a liricii problematică. Jocul lor nu este gratuit, spontan și spumos și am impresia că simtul adevăraților lor rămîne propriu unor Leonid Dimov, Valeriu Șteoenescu sau Șerban Foartă care aparțin altei generații. Este, acesta un alt efect al structurilor dominate de dimensiunea culturală și de opțiunea pentru conceptual.

DAN ALEXANDRU CONDESCU: Dintre toate genurile prezente în conștiința critică se desprinde Mircea Dinescu drept un poet ridicat pe care s-ar putea înalt de noi critici, minimalizat de alții. Ambele tendințe dăunează adevărului și poezii nu în ultimă instanță, tinărului scriitor. Mircea Dinescu este un foarte talentat poet al generației „în blugi”, care a debutat în literatură și a rămas la nivelul de debutant, dar care a debutat în literatură și a rămas la nivelul de debutant.

SULTANA CRAIA: Intr-adevăr, volumul La Baad al lui Cezar Ivănescu obligă la o reconsiderare a structurilor lirice a autorului său. Cred că alături de Operele Imperfecte este cartea de referință pentru poezia românească contemporană. Cu acest volum poetul ia în sfîrșire un nou teritoriu și atinge un grad al trăirii care produce o revelație, realizînd o sinteză originală între eros și tanatos ca dimensiuni complementare ale existenței. La Baad nu confirmă viciul mai vocației lui Cezar Ivănescu, ci este o carte care redimensionează o personalitate.

PAUL DUGNEANU: Cred și eu că, discutînd despre poezii tineri și actualului moment trebuie avut în vedere, schematizînd puțin, faptul că de referință pentru poezia românească contemporană sunt două lucruri: de o parte viziunea proprie asupra existenței, viz-

ziune caracterizată în general prin aderența la real, iar pe de altă parte raportarea explicită sau implicită la generația anterioară (Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ioan Aldea, Cezar Baltag, Ana Blandiana etc.). Acest fapt le modifică unghiul de percepție și se observă în programul estetic al unui grup („Echinox”) sau în artele poetice individuale. În ceea ce privește atitudinea, ea este, firesc, de adunare sau revizuire. Astfel, autori remarcabili ca Ion Mircea sau Daniel Turcea, cu o timbru propriu, continuă stilistic direcția poeziei „pure”, redeschiză după o perioadă de prozaim încheiat, din Nichita Stănescu și până la opera sa, al Cezar Baltag. Majoritatea poezilor tineri se desprind deciziv de acest prestigios model, practic, polemic, o poezie a impactului, cu priză directă la real. Volumul din acest an publicat de Liliana Ursu, Gabriel Chițu, Ioana Ierolim și Doina Uricariu, Matias Gavril („Inimă” etc.), „concret”, Vasile Constantinescu, sînt elevația în acest sens. Este vorba de o deschidere mai mare a unghiului tematic și de încercarea de o propune un al limbaj (ezitant încă) al obiectelor și al cotidianului. Din acest punct de vedere, s-ar putea vorbi de o „revoluție”, receptiv și prin filtrul cultural, al preclăririi poeziei americane contemporană; suprealismului care s-a manifestat prin preclăririi pentru subconștient și stările onirice, ci prin cealaltă latură a sa „distrugerea” structurilor poetice noi, create și democratizate limbajului prin eruptia masivă a realului. Evident, este vorba în cazul poezilor tineri, de o realitate absorbită de limbaj, și mediata de cultură (Liliana Ursu), chiar dacă uneori expresia este directă, „decupată” în secvențe de versuri (Ștefan Nicol).

DAN ALEXANDRU CONDESCU: Nu cred că despre un suprealism este vorba la această poezie coborît în concret, cu toate că ea și-a însușit bine lecția cuvintelor în libertate a avangardei. Opțiunea ei pentru coerența demersului poetic, vizibilitate „arbitrară” care înlocuiește în numele lirismului „arbitrar” cotidian. Putem vorbi mai degrabă de poezie „bună” a protestului împotriva mecanicului și alienării tehnice, a reintraerii la natură sau de o critică contemporană din occident integrată total realităților politice. Revoluționară de co-lajele obiectuale Pop-art ori hiperrealismul cu delirul stupefiant jalos al obiectelor.

PAUL DUGNEANU: Un alt mod de a se distanța al noii generații este, așa cum s-a mai spus, acela al mimării ironice al paradiorii culturale. Aceasta este o atitudine de care, fără a însemna latura majoră a unei culturi, constituie o treaptă necesară în dialectica perioadelor literare. După această primă etapă de delimitare a celor consacrați de către ironia și lucrezi, generația tinărilor începe să se și contureze în momentul afirmării mai mult sau mai puțin în lumea literară, înscrie alături de numele citate pe foarte tinări Traian T. Cosovei cu volumul de debut, Ninsoreca electrolit. Ceea ce nu trebuie să ne deteriore, de dragul unui ideal, la suspiciunea vorbii unor grupuri („Echinox”) sau a unor grupuri de tineri foarte talentați, dar care mai au încă de asimilat marile experiențe poetice ale lumii. Contemporan, însă, a lui Mircea Dinescu, incontestabil unul din vizionarii tinerii generații, cu Rîmbar, este cel puțin interesant.

DAN ALEXANDRU CONDESCU: Mircea Dinescu a însemnat de fapt avangarda mișcării poetice ce se află acum în stadiul de debut. Chiar pe termen ale, chiar fără un program teoretic, cu primența cuiva, și precupărit teoretic din volumul „Ninsoreca electrolit” al foarte tinărilor Traian T. Cosovei, ce l-au entuziasmat pe Nicolae Manolescu (protestul împotriva unei „civilizații” strivitoare a tehnicii, opoziție spre vîntul care poartă poezii tehnice, în „secură” de cîrmă și speranță. Sînt aceste noi volume citi de conform cu speranțele pe care le legăm de aceste debuturi? Doina Uricariu, Sultana Craia, Ion Ștefănescu, Virgil Șteoenescu, Ștefan Nicol, ș.a. Cîndva poezii tineri și o modă poetică îndearzită de curioasă: se poartă, chiar la poezii „viguroși” și de reală vitalitate a limbajului (Ion Roșu, Ion Stancu, Ștefan Ioanid, chiar și Valeriu Armeanu et al., poza de poet în fragi și fără nici un literar și gesturi triste, metaforizată în dispoziția într-o ostilitate melancolică și tristă. Deși cuvintele este sacrificata eleganciei, caligrafîndu-se placut și palid imaginea apăsătoare și mai întotdeauna neapăsătoare în volumul de poezii „Lucașru”. Nu sînt utilizarea limbajului poetic, nud, lipsit de ambiguitatea poetică, acesta ar duce și el la monotonia, ci subliniez o primordiară vizibilitate și o seamă de tineri poezii talentați: exotismul imagistic și lipsa arhitecturii poetice pe care se suprapun arabescurile suprafeței verbale.

Desen de Constantin Socu

ÎN STILUL LOR...

ROMANE AȘTEPTATE DE CITITORI

EUGEN BARBU:

Autorul atrage atenția că, pentru a surprinde mai bine atmosfera dimineții din după chef, a folosit unele fragmente din memorii inedite ale lui Mircea Micu.

«Incognito» vol. 4

În dimineața aceea, pe Mizdrache îl dureau cumplit capul. Toată noaptea o petrecuse cu două parașute parșive, la o boțoga din Vitan, iar poșiera mierlie, la care nu se zglicseră, îi suuse în coșul o drojdie amară.

— Băieți, formărie! Ie spusă ei, cu glas sfârșit, celor doi inspectori tineri, care mătășiau la birourile lor. Gata, e ora! Dacă aici nu punem mîna pe Tronaru, vă ținem pe front, pînă noaptea mea. Păi bane, mă' necorocșilor, poliștiști sinței voi? Pînă și sulfa aia tinără v-a scăpat. A zburat. S-a topat. Hai — cărați-vă și să nu veniți cu mina goală, că dracu' v-a luat.

Cel doi porniră spre ușă.

— Gecăvi! Îi strigă Mizdrache pe șeful aceluia și negricios. Treci întâi pe la circumă, pe la Pantilică și adu-mi o oală cu zărnă de varză. Hai!

MARIN PREDĂ:

«Delirul» vol. 2

Nilă îi privi atent, să vadă dacă vorbește serios. Dar Țugurlan zimbă, așa că Nilă se așeză pe un colț de scaun.

— Cum dracu' de te-ai îndurat să intri și tu într-o circumă, hă Nilă, se miră Țugurlan. Că voi, și lui alde Moromete, vă moșteni de sab ungă. Băutura e pe bani. Nu ți-o dă nimeni gratis.

— Nu venim după băutura, răspunde Nilă moale. Îi căutam pe ai lui Zăpăcitu.

— Păi aia nu vin aici, hă Nilă. Aia s-au bosorit. Da' ce treabă ai tu cu ei, se înterșă el, după o pauză.

— Am primit ordin de plecare pe front.

— Și crezi că te ajută aia? Vezi-ți de treabă! Mai bine fugi și tu undeva.

— Cum, adică, făcu Nilă umit. Cum să mă ascund?

— Bine. Stai dracu' undeva, pînă se împeseste treaba. Nu mai e mult.

— Ce treabă? — întrebă Nilă iar.

— Tu nu vezi, mă, că nemișii sînt pe drojdie! În două săptămîni dracu' i-a luat. Ce să cauți tu pe front? Te-mpușcă vremea și răzai bun mort. Ascultă-mă pe mine, că eu știu ce vorbesc. Dă-te la fund.

— Păi Neamul, Regele și Conducătorul? — mai zise Nilă.

— Rahat, făcu laconic Țugurlan. Rahat, repede și cu mai multă convingere. În și tu o habla. Plătesc eu.

DINU SĂRARU:

«Dragostea și Revoluția»

Dumitru Dumitru n-o mai văzuse pe Roxandra Mărăcineșan de spectacolul cu „Minetti”. Acum o găsea și mai fermecătoare, în ținuta ei primăvărată. O luă de braț, cu o acuzare sfîșă.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, surse ea trist. Simțeam nevoia să văd.

— Mă bucur.

O privi spre totului și o invită cu un gest să sadă. Dar ea rămase în picioare. Tocmai atunci sună telefonul.

— Scuză-mă, spuse Dumitru Dumitru și, întorcîndu-se la braza ridică receptorul. Da, eu. Să urce. Si închise.

— Știi cine vine? Tudor Cernat.

Ea roși abia perceptibil. Dar înainte de a putea spune ceva, Cernat intră ca un vijlor.

— Tovarișu' Dumitru, așa ceva nu se poate. De 4 luni vanele alea stau și... Sărut mina, spuse el, observînd-o în sfîrșit pe Roxandra. Vă rog să mă lertați. Dacă știu mai așteptam.

— De ce? zîmbi arhierta. Audiența mea s-i terminat.

— Îi întinse mina lui Dumitru, apoi lui Tudor.

— O să ne mai vedem, zilele astea.

Cernat o urmări cu privirea, așa se mîntuise spre Dumitru Interrogativ.

— Nimic deosebit, spuse Dumitru. Zic că veai să vadă ce politică mai facem.

Parodii

GHEORGHE AZAP

Roxana, Roxana, Roxana

Și iată-mă, de acum, Roxana, Cătindu-mi alt stomatic drum Ce-o să-mi tămăduiască rana Stîni în care, bleg, crezum.

Cuvintele s-au stins de ciudă, Fugind, dinspre Tigvarniul Mic, Spre-o zare strălucă și zăludă Al cărei cer nu-i mai indic.

Așa că stai oca, doamnă, Si-asteapă-mă la infinit Poate pica-val intr-o toamnă Ars de iubire și topit.

Der cerul n-o să ne încopă Că fiind n-ai știut iubii. Intra-vei, deci, precis, la apă Amorul nu se va sfîși.

ROMULUS VULPESCU

Iubire et Meserie

Da unde-s dulcile putane În care, mori, intram de viu Pierzînd tristețile avane Ce mă ardeau de timpuriu?

Și unde-s dulcile metrese Din neuitatul timp delunat, Plecate fără să le pese Către un enigmatic punct?

Unde-s acele cheleaderne, Care mă acceptau tacit, Definitiv și fără fițe, Să le sting cheful de iubit?

Toate s-au dus. Uită-ți febra Acelor clipe taciturne, Cînd le zdrobeam, suav, vertebra În cavaladele nocturne

Și, doamnă, cită meserie Și potos pur puneam în toate Cu cită blîncă nostalgie Le admiram (chiar dezbrăcate)

Și cit elor și cită trudă Am risipi cu nevăște Spre a le-nvăta iubirea nudă Fe-acele suple domnișoare

Ceva din tacte mi-a rămas În suflet. Dar de acum — gata, Arătătoarele pe ceos Le simt tîindu-mi beregata.

Parodii

ADRIAN PAUNESCU

Planetă călare

Planeta călare Pe altă planetă călare La rîndu-i pe alta călare! Straniu carambol cosmic! Bărbați ai planetei, vegheați La puritatea cintecului! Sintem aici, în acest București Ușor răsare Soarele! Ah, Soarele! Acest Soare, tandru și roșu Ca iubirile noastre! Planeta călare, Pe o planetă călare, Fiți mindri, fiți sabri, Bărbați ai acestui pămînt, Că v-a fost dat privilegiul Să vedeți o asemenea cavaladă! Proptiți-vă bine în pămînt! Și dacă aveți, totuși, dificultăți Sunați-mă la interiorul știut.

NICHITA STĂNESCU

Învățarea de a fi capră

Îi iei sufletul de coarne Și-o duci la păscut. Și ce dacă e capră de tăiat lemne! Din punctul de vedere al rumegușului, capra e capră, behdără lemnele — coadele de topor, vreau să spun. Dar nu trebuie să respingem ideea de necapră. Și-apoi, capra nu are viață personală; trăiește ruginit, și care-o țoie la cap tacită ziua. Dar, din punctul de vedere al caprei, (necapra nu are puncte de vedere), lemnele nu sînt decât niște ore, minute, secunde — ce rumeguș.

N. PRELIPCEANU

Alt avion

Era un fel de avion care plutea într-un fel de cer, și un poet cu papion rîmas, nu știu de ce, stingher;

poetii, toți, cu avioane un fel de vers necuvîntat, cu virgule și cu consoane, mai simpli și mai complicat;

de-aceea, vezi, un avion e un poet sau cum să zici, un fel de zbor amfizion, ceva, așa, sau chiar nimic;

și-un avion e o iubire iubita meo din avion, e ca o veșnică rafale, ca un frumos, rotund balon;

căci avioanele au toate ochelarii zbor prelung în zori precum poezii, dinăd din coate rînesc poeme cu ninsoiri.

CU PEGASUL PRIN

CUȚU

Cuțu s-a născut sub un peticandru. Încă din primele lui zile, fără să fie învățat, a dat din coadă în dreapta și în stînga.

I s-a spus, de aceea, pentru prima oară, Cuțu.

— Cuțu, era chemat.

— Cuțu-Cuțu, era alintat.

Așa i-a rămas numele, chiar și după ce i s-a ofițat cel adevărat. Nici Cuțu nu a mai vrut să-și schimbe numele.

— Nu te cheamă Cuțu, i-a spus mama lui.

— Te cheamă Hau, a întărit și tatăl.

Dar Cuțu nici nu a vrut să-și audă. I-a părsărit în scurtă vreme ca să-și caute un stăpîn care să îl înțeleagă de ce dă el din coadă cînd este strigat Cuțu. Primul lui stăpîn a fost o stăpîna.

— Cuțu, Cuțu, l-a chemat stăpîna.

Erau amîndoi în stradă. Pe urmă au intrat în casă. Stăpîna l-a spălat pe Cuțu, albîndu-l blănișă. Cu blănișă lui curată și cu o farfurioară cu mîncare în față Cuțu nu se mai simțea stingher. Creștea văzînd cu ochii și într-o zi a și plecat. Nu mai vroia o farfurioasă, vroia o farfurie. Pe drum s-a întilnit cu alt stăpîn. I-a spus și acestuia cum îi place lui să fie strigat și a dat bucurii din coadă cînd l-a auzit chemîndu-l:

— Cuțu, Cuțu!

S-a luat după noul stăpîn. Acesta era dresor de cîini. Ca să-l învețe să numere a trebuit să-l învețe să latre. Aduna și scădea cu lătrături. Toți cei care îl vedeau și îl auzeau nu mai osteneau cu aplauzele. Acum avea în față o farfurie virfuită cu oase însă trebuia să mîncească în mîncarea mesei. De aceea l-a părăsit pe stăpîn.

După ce l-a mușcat de mîină, Creștea și mai mult. Coada i se mișca mai greu. Și nici lătratul nu mai era același. Lătra mai tare și mai gros. Nu-i mai plăcea să i se spună Cuțu. Începu să mîrșie cînd auzea:

— Cuțu, Cuțu!

— Mir, Mir, mă cheamă, mîrșia.

Tot umblînd prin lume, într-o zi a văzut alt stăpîn. Stăpînul mința într-o curte. I-a plăcut curtea. Dar cel mai mult i-a plăcut că stăpînul mința la masă cu alți cîini. Stăpînul tubea cîinii. Aceștia îl tubeau mai puțin. Cuțu a sărit atunci gardul și și-a pus labele din față pe masă. I s-a așezat și i s-a spus Cuțu.

— Cum te cheamă Cuțu, l-a întrebat stăpînul?

— Mir, i-a răspuns Cuțu mîrșind.

O vreme așa s-a numit. Se simțea totuși bine. Lătra din ce în ce mai gros, aproape ca și ceilalți comenși. Un sinur lucru nu-i mai plăcea. De ce mîncea și stăpînul la masă. Nu-er vuteu el să mîncească sub masă, într-o farfurioară? Să-l cheme cum l-a chemat și pe el, Cuțu? Și să dea din coadă? Aceleași întrebări îl frămîntau și pe ceilalți. Chiar, de ce? S-au înțeles din lătrături și au sărit cu toții pe stăpîn. Abia a scăpat stăpînul sărind gardul în stradă. De atunci, într-o curte, pot fi văzuți, cu labele dinainte pe masă. În capul mesei stă Cuțu care nu mai este Cuțu și nici nu mai dă din coadă — este Hau.

— Hau, Hau, latră el infometat.

— Hau, Hau, îi răspund ceilalți la fel de infometati.

Sînt nedumeriți că, deși stau la masă ca oamenii, nimeni nu le mai aduce farfuriile cu mîncare.

(Povești din Manualul pentru clasa a XIII-a)

Dialog în gura a patru dramaturgi

Ațiunea se petrece undeva în zilele noastre, între doi eroi de vîrstă diferite. Una are o țigară în gură, Unul un chibrit în mînă.

ION BĂIEȘU

UNA: Bătrîne, îmi dai foc? UNUL: Ești uscată? Dacă nu ești, nu-mi permit că să nu-ți dau.

TEODOR MAZILU

UNA: Dacă îmi permiți, deși nu te cunosc prea bine, pentru că abia ne-am cunoscut, ai vrea însă numai să te întreb, profund deplin de clipa asta de singurătate: îmi dai foc sau nu? UNUL: Sigur că da, ai vrea însă numai să te întreb: de cit timp ești uscată?

PAUL EVERAC

UNA: Deși problema pe care o am în momentul de față nu este cine știe cit de importantă și moralmente există mai multe soluții de rezolvare, ai vrea să te rog, cu toată discreția, ceva: îmi dai foc? UNUL: Sigur că la prima vedere, chiar și în crîză de timp, caracteristică de altfel acestei lumi care pare să alege prea repede cu privirea tîntă prea înainte, problema ta nu este importantă. Dar pentru mine este și ai avea multa să-ți spun în acest sens. Decumdată nu pot să-ți spun decît că îți dau foc de cite ori vrei tu, bineînțeles dacă ești uscată.

PAUL CORNEL CHITIC

UNA: Sînd acum numai noi amîndoi și privindu-te (și privește), o clipă am crezut că vād în spatele tău (se uita în spatele lui) umbra lăsată de primul meu sot din primul secol al XV-lea (se vede o umbră fără son). De aceea simt că am pierdut ceva (reală în jur, în posesia) și nu-mi rămîne decît să-mi înving limitatea mea aploplonă pentru a-ți cere cu un drumun un foc care îmi lipsește încă de la o două năvălire a barbarilor. Îmi dai? UNUL: Nu. Ești insuficient uscată...

MODA 80 LA SCRITORI

1. Ce purtăm?

Se poartă din ce în ce mai mult poverile. Se poartă flascul, bine așezat. Măștile fantezi se poartă pe dedesubtul măștilor standard pentru ca de-mascarea publică să nu se transforme într-un spectacol indecent. Tot ce atîrnă se poartă cu neșatență, tot ce flutură — cu mîndrie: după cum bate vîntul. Se poartă lupie.

Se poartă și răspunderea, dar costă.

2. Ce invidiem?

Invidiem bătrîni, invalizi și pensionarii deoarece pot sta jos, pe locurile inadins rezervate. Cu atît mai mult îl pizmum pe individul acela prozator. Îl invidiem pentru că pare gras. Și pentru că, în fond, e slab. Nu strică să-i rivnim și blonda superbă care povestește ceva și zide. Ce femeie! Ce pleie vagabonde, ce rubiconzi cu gleznele! E soră-să.

Îl invidiem că se ține alit de bine după operația aceea care l-a durat o lună după. Îl invidiem că suferă doar de boli nobile și că, probabil, virusul lui au stîl. Îl invidiem că are bani, dar și pentru că știe să nu-i arate și să nu-i cheltui.

Îl invidiem că e jucăria preferată a soartei.

AFORISME

Copiii nu sar coarda. Ei dezghioacă în aerul străzii o ștergă care e numai a lor.

Îmi plac cei care tac și fac. Sînt cei care te pot învăța ce-i de făcut.

Impotriva invaziei de cari din lemnia dumneavoastră folosiți foimoasele grenade antico.

Șoareci, jucați la cursele de șoareci!

Din păcate părinții nu doresc să aibă copii, ci copii.

În ultima parte a vieții, pe insula Sf. Elena, Napoleon se ține pușcă. Se credea Napoleon.

Viața e un soi de patron: unui o traversează tîpînd cu dreptul, alții — cu stingul.

catilina (4)

poetul Catilina îi place foarte mult să se asculte. Își dirijează vocea ca pe o mare orchestră simfonică, cu capul înșat ușor pe umărul drept și cu genele futurind deasupra. Cînd nu vorbește, Catilina face, iar ascultătorii, gata oricînd să-și dea și viața pentru o jumătate de aplauză. De aceea, Catilina vorbește nu ca să-l ascuți, ci ca să se asculte. Cel mai greu îi este cînd nu i se dă sau i se ia curvîntul. Tușește, se înroșește — „dat-mi voie!” — se înalță pe

virtuți, se suie pe scaun, se agită cu disperare de microfon — palul lui salvator. De citeva ori i s-a întimplat totuși să-i mai audă și pe ceilalți. Auzîndu-i, a început să distingă ltere, cuvinte și chiar propoziții. Această l-a descumpănit, considerîndu-se obiectul unei răzburări meschine. A sărit atunci în picioare și a început să vorbească. Nu se mai auzea însă. Nici nu mai era auzit. Murise ventri-lugol.

MICA

PUBLICITATE

VINZARI

Vind Skodă nouă. Caut parteneri deplasări literare. Variante, Laurențiu Ullici.

Vind loc de vîel la cimitirul „Eternitate”. Anunțuri urgente. Mircea Radu Iacoban. Teatru Național din Iași.

Vind idei, absolut noi. Telefonul Radu Cosașu, revista „Cinema”.

CUMPARARI

Acțiunile rîncă bătrîni, specialist în polemici literare. Redacția „Săptămîna”.

ANUNTURI DE FAMILIE

Revista „Intrufărul” acumută cu deosebită plăcere înmagaz. redactorului șef adjunat Mihail Ungheanu cu revista „Secolul 20”.

Adie, damailor țărani! Ghemuge Scaia.

De Anul Nou, Eugen Barbu adresează dragilor săi scrisori. Nicolae Manolescu și Mircea Negulescu, maniere urlete de concense literare.

PLANETĂ

Printre Condeele noi, s-a deșat cu Patru sute la sută, Corneliu Leu și numai Ochul dracului vede în el Virșta de aur. Se îndreptă spre Vîntorul al doilea, avea deci Dreptul la dragoste și — curcio — și-a dobindit Puterea cu Singele și apa. Cu Viața pariculiară (zice el a lui Constant Haghi) a cunoscut Femeia cu ochi albaștri într-una din Noșii dobrogene. Și — vorba lui — Cu miile noastre ne lăurim O familie puternică în care Femeia fericiată, cunoscînd Trei prinți de la Carpați, duce această Viață sentimentală chiar cu Frelul draxeliei, al creștinii și al urii. Și pînă la sfîrșit Patriarhul i-a primit pe autor în rîndurile lor, zgumindu-l de la A doua dragoste și altele.

STRINUL MUZELOR

In loc de poezia redacției

...dintorzi, era destul de lesne să redactezi în numărul de Anul Nou această rubrică. Nu se supraștimită, chiar dacă te citează sau nu, și chiar purtau apoi pică un an întreg. Clupele de mare nu mic, și nu te alegeai cu nimic cum ar spune Sorocanu. Un nevnicuț loc dintr-o altă rubrică, un simțel. Lui Teșan, dintr-o dată, toate revistele (interesele) curgeau de adresă, la unison: "Mi trimiteți?" (avea atunci, avea...) trimiterea de îndată a telegramic pe melodia bănească Bani fac oia / Stind la circumd și-a bea. Jurat, că-l văzuse într-o cafetărie, la o masă de ceai, pe Marilescu, Ungheanu, Doinas, în picioare, lângă dinți pe Iorgulescu, și era zăcut pe cuvânt. Lui Mircea Radu Lacuban îi dădea o discretă aluzie la producția editorială sau la comedia Fotbal, iar el te trecea imediat în plan. Astăzi însă? Să ne facem la bătrânețe, actori? Lasă că și Laurențiu Pulga era pe atunci un tânăr general căruia nu te sfîșii să-l dai onorul cu mina ridicată la bască, pălărie sau chiar, simplu, la pietoasă podobită capilară: "La loc comanda, puțin stimată domniule colegă, doamna Mitil?". Când era președinte al Stancu îl puteai atinge cum și cu ce, și dinul te întreba scurt, nevinovat: "Cît e? Cît vrei?". Te legai, bunăoară, de o revizuire a unei comedii de Eugen Barbu, și te pomeneai cu Baldeanu la redacția de actori, păstrându-și și "Continuăți și cu mult venin, ce naiba? putină reclamă". Dar nici prea multă... Desra Ion Populescu ce să mai spunem? Era adușul de ghetel om, fie și pentru, fie și pentru Coana Sofica în sus, Coana Sofica în jos, vremea. Dan Dănilă se ocupa de muzică și la lua pe toate usor (chiar când era mai greu), acum, de când a trecut la ce să-l mai băgăm bele-n roate (sărbătorile)? Pe vremea cea Adrian Păunescu obiectivitatea absolută... În lăsa simțului și se autoproclama sub semnătură, să se suvoare pe sine frustul.

...ce mai frumos în lumea literară. Parcă... astutele erau mai bogate și, oricum, anșreau... o promisiă. Mai mare dragul să faci Poșta... (nu în cursul anului) nota lui Geo... (mitrescu). Poemetele și te îmbiau de la sine, când aveai vreme, lăpșea venea autorul în... (proza și-ți atrăgea atenția să nu-l omiți cum... indiferent în ce târbacă îl luați era trecut... lista că a vorbit și el). Ce mai vremuri, ce... mai timpuri... Citești stătea lumea în jurul lui... Gheorghe Pînt și a lui Gheorghe Suci și când... (nu în cursul anului) nota lui Geo... (mitrescu). Poemetele și te îmbiau de la sine, când aveai vreme, lăpșea venea autorul în... (proza și-ți atrăgea atenția să nu-l omiți cum... indiferent în ce târbacă îl luați era trecut... lista că a vorbit și el). Ce mai vremuri, ce... mai timpuri... Citești stătea lumea în jurul lui... Gheorghe Pînt și a lui Gheorghe Suci și când...

tatei lui Florin Puță (ochiul stînga îl privea din degetul mare de la picior, iar ochiul drept îl era atîrnat drept cercel la urechea dreaptă). Ate vîrli valuri... Mircea Micu lăsa întregul an la Basamacul literar (cîntă cum se citează și scria cum nu se scrie). Cezar Ivănescu era de-abia un prichindel pe timpul acela, nu putea rosti graul Birlad, zicea: "La Bani (dar a intrat în Muzeon)". Și cite melodie, în dăcițele stîl elastic, chiar dacă opere imperfecte (și nu zicea mult distinsul al nostru poet Nichita Stănescu. Acum o tine una și bună cu Tudorită, sene... Teana Vrancoia îl acordă primul dans lui Dan Zamfirescu, în orchestra divină la obol, Dumitru Micu. Nu apăreau dicționare de literatură română și scriitorii erau clasati după merite și nu după alfabet. Mihai Beniuc mai era socotit încă un poet, Virgil Teodorescu președinte, iar Anghel Dumbrăveanu olean. Titus Popovici făcea filme (unul înaintea celui altu), D.R. Popescu nu scria nimic (nici teatru, nici proză), la fel Păcurariu, Buzura și M.H. Simionescu (de fapt nu era nici Cercul de la Sibiu). Era doar madam Căndrea și la Institutul de Literatură Mihai Novikov. Frumos mai era pe-atunci L... Tată, era că-l ulț pe Vasile Bătan, singurul care avea curajul să se ofere din oficiu să facă procesele verbale (mai mult orale). Și te tîchua, muică: ce suneai nu scria, ce scria nu spunea! (veche zicală oltească). Tot în epoca aceea, Liviu Brătulescu nu vorbește 50 de secunde la rînd, ceea ce i-a și atras o aspră critică din partea lui Con-

epigrame

CORABIA PE DOUA MARI
de Aurelian Chivu

Vint bun la pupa! Asta e secretul,
Dar cînd lipsește, ce să ai puterea,
Pe punta, căpitan fiind poetul
Își pune cititorii în... gîtere.

PAMINT PLAT
de Vasile Bătan

Tot umbind în lung și-n lat
Nu și-a găsit încă drumul,
Mătușească! Pămînt plat!
E pămîntul și e volumul!

Unui actor care este și poet

Ți-am patrivit ușor săgeata
Nu să te-nșip, ci-apa să știi,
Că una-i cînd recită de-a gata
Și alta-i cînd recită te scrii.

Criticul cu freza-i gravă
Cînd i-a disecat volumul,
L-a urcat, înfil, în sievă...
Și la det de-acolo drumul.

Obsesie

Ca faci al dat de vre-o belea!
Am dot, dar mă înșor cu ea.

Lui RADU CARNECI, apropo de volumul de versuri "Umbra femeii"

Au svenit mișei
Printre alte chestii,
Că "Umbra femeii"
Nu-i umbra... nevastă!...

Unul coleg care m-a certat că nu l-am cumpărat ultima carte

E ultima? E de minuna!
O vîrto-am să regret mereu
Că de știam că-i cea din urmă
Îți jur: o cumpăram și eu!...

PROBLEMA DOCTORATULUI

Întă inculpatul,
Întă dilema!
Trecu doctoratul
Și-a rămas problema...

Invocajie

Doamna, scut e cerie iar!
Ca s-opară cronică bună,
Î-mă două lui măcar
Ceva țib la Uniune
sau la... Fendul literar.

Slot colegial

Cînd te ignora cronicarii
zicînd că scrii stupid sau glau,
tu fă cum faci cu "ștarea vemeii"
acceptă totul, dar... invers!

Unui poet prețotat de un academiician:

A pămînt volumu-n lume
Să-ți bălăscă singur vîrto,
Însă timpul, pus pe glama,
l-a lăsat atît: problema!

PAR•DII

MIRCEA MICU

Odă la Asociația Scriitorilor din București

De line nu mă voi putea desparte
Nici după ce voi trece către moarte.
Tu ești pămîntul sufletului meu
Impodăbit c-un ciob de cerubeu.
Parfum țiriu al vieții care sînt,
Te voi purta cu mine în mormînt,
Ca pe un vin căruia îi știu stîlul,
Băut pe îndelete cu Albou.
Ca pe un elixir desăcis din clasic
Sorbit în tîină cu Mitică Rachici.
Te voi purta în suflet încontinuu
Cum cerul țirii și-amînteste vinu'.
Fîndă - Asociație iubită,
Tu ești de-acuma propria-mi urșită.

GEORGE ȚARNEA

Ah, de ce, Marusea...

Motto: Focul de răsăd Bine-l la Arad...
Ion Davideanu

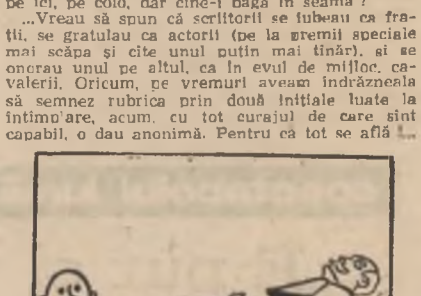
Ah, de ce, Marusea
Nu m-ai înțeles?
Îmi trauce tusea
Primulul eres,
Iar tu erai dulce,
Cu-al tău trup tîlcuit,
Ce vrea să-mi înlocuiască
Un subtil nectar.
Ah, de ce, Marusea,
Renunță la cea
Furta apei Fuzee
Dintr-un alt seral,

Nu știi copilă
Că eu te iubesc
Iar tu cu milă
Și dăunezi eș?
Alte că de-acuma
Totul s-a sfîrșit
Se îngroșă gluma
Timpului avid,
S-a sfîrșit cu arta
Lăcrimii mori mă ord.
Și urmîndu-mi soarta
Sar ultimul gard.

stantin Nispeanu. Iar el își huse angajamentul să... În schimb Radu Popescu vorbea despre teatru ca spectacol. Da, fapt pozitiv, Eugen Jbeleanu ținea la revista Luceafărul rubrica Arena (cum intrai, prima pe dreapta. În colț, unde își avea atelierul de desen și Tudor). Că Bogza nu uita să se trimită în fiecare an un plon (totdeauna fără acți, vorba poetului pe care) și pu blcam la loc de cîntec în prima pagină la rubrica "Prietenii naturii - Prietenii scriitorilor". Autocitate publică în România literară.

Măiculiță doamnă, că estetic mai era! Lăncrănjan scria schițe sub o păcăni, stînd el că va veni și suferința urmasilor. Paul Anghel era elevul lui Iorgu Iordan (carea preda în anii școlii și făcea tot dînsul și seminarile - vezi Memoriile III - filosofie, etnologie și psihologie și nu ca astăzi lingvistic). Ioan Alexandru scria îine și era socotit la ținei lui bînd laute din ștătar, Ion Hobana explora inelul lui Saturn. Dan Băluțica se documenta (cu clasicoane) la Paris deapre Secolul XX. Cellalți nu știu cît (li erau pensionarii, iar restul mai făceau cite o năzbătie de lei, pe colo, dar cine-i băga în seamă? ...Vreau să spun că scriitorii se lăburau ca frații, se gratulau ca actorii (pe la vremea speciale mai scapa și cite unul puțin mai tînar), și se onerau unul pe altul, ca în evul de milloc, cavalerii. Oricum, pe vremuri aveam îndărăneala să semnez rubrica prin două inițiale luate la întîmpare, acum cu tot curajul de care sînt capabil, o dau anonimă. Pentru că tot se află...

...dintorzi, era destul de lesne să redactezi în numărul de Anul Nou această rubrică. Nu se supraștimită, chiar dacă te citează sau nu, și chiar purtau apoi pică un an întreg. Clupele de mare nu mic, și nu te alegeai cu nimic cum ar spune Sorocanu. Un nevnicuț loc dintr-o altă rubrică, un simțel. Lui Teșan, dintr-o dată, toate revistele (interesele) curgeau de adresă, la unison: "Mi trimiteți?" (avea atunci, avea...) trimiterea de îndată a telegramic pe melodia bănească Bani fac oia / Stind la circumd și-a bea. Jurat, că-l văzuse într-o cafetărie, la o masă de ceai, pe Marilescu, Ungheanu, Doinas, în picioare, lângă dinți pe Iorgulescu, și era zăcut pe cuvânt. Lui Mircea Radu Lacuban îi dădea o discretă aluzie la producția editorială sau la comedia Fotbal, iar el te trecea imediat în plan. Astăzi însă? Să ne facem la bătrânețe, actori? Lasă că și Laurențiu Pulga era pe atunci un tânăr general căruia nu te sfîșii să-l dai onorul cu mina ridicată la bască, pălărie sau chiar, simplu, la pietoasă podobită capilară: "La loc comanda, puțin stimată domniule colegă, doamna Mitil?". Când era președinte al Stancu îl puteai atinge cum și cu ce, și dinul te întreba scurt, nevinovat: "Cît e? Cît vrei?". Te legai, bunăoară, de o revizuire a unei comedii de Eugen Barbu, și te pomeneai cu Baldeanu la redacția de actori, păstrându-și și "Continuăți și cu mult venin, ce naiba? putină reclamă". Dar nici prea multă... Desra Ion Populescu ce să mai spunem? Era adușul de ghetel om, fie și pentru, fie și pentru Coana Sofica în sus, Coana Sofica în jos, vremea. Dan Dănilă se ocupa de muzică și la lua pe toate usor (chiar când era mai greu), acum, de când a trecut la ce să-l mai băgăm bele-n roate (sărbătorile)? Pe vremea cea Adrian Păunescu obiectivitatea absolută... În lăsa simțului și se autoproclama sub semnătură, să se suvoare pe sine frustul.

SPORT

Dar despre noi? Despre noi nu serie nimeni?

...Marele derby Steaua - Dinamo. Cete două echipe greșite să-și dispute cu ardore ultimul loc care le-ar permite să nu mai participe la coupele surmene, împiedicîndu-le Gheorghe Buzura și Olimpii Satu Mare această oportunitate. Altmădreați Mănuș de med este alți de înșernă, înclt dea țirma abia a început, în București înfăcose din nou campania. Sub pteriva amăntăse ale lui Fănuș Neagu și ale lui Gheorghe Ionescu. Că de croniciarii sportivi ai "Luceafărului" se susținea că prețesește de simțului stăleste sau dinamoviste.

...La meciul ăsta scrie eu, de ce zădărești Discobol cu obiectivitatea sa caracteristică. Tu ești vîrto. Unde se joacă?
...Unde pămîntul și în înșernă să eu abia încltă diabolul Ulise.
...Dacă se joacă pe Steaua, înșernă că Steaua a aranjat totul. Invers, dacă se joacă pe Dinamo, Este clar că oricum există un aranjament. Cine sîmbărează?
...De la Steaua - Dinamitu și de la Dinamo - Dinu.
...Și cine dăruță?
...Răznea.
...Aha. Ce știm noi despre Răznea? Ce legătură este între el și echipa ăsta?
...De șinge. Oricum a făcut armata.
...Ahaaa. Steaua și Dinamo lau tot ce pot din toate părțile: justițiar, spectacol, croniciari ca tine, înșernă să se spera Ulise.
...Dacă ar fi să scrii, mai bine... înșernă să se spera Ulise.
...Eu nu sînt antistăleț și nici antidynamovist, așa că te meciul ăsta eu scriu. Tu mergi cu mine ca să vezi cum se scrie o cronică și să notezi cine ne salută și cine nu.
...Și luni cumpără Spărtel ca să vedem ce disc mai ascultă în timpul meciului. Martius Popescu.
...Lasă-l s-asculte. Davani nici măcar asta nu face.

La masa presei cel doi pătrund usor, mai ales că pentru federații și oamenii lor de ordine el nici nu există. În dreapta lor, la tribuna "O", îl recunoașc cu ușurință pe un ospătar de la "Berlin". În stînga locuș liber, deoarece Vasile Căbulea își scria deja cronica la redacție. Eugen Barbu cu cronicul său personal, Ion Lotreanu, care îi transmite meciul, le zîmbește dureros de tandru. Adrian Păunescu îl s-a așezat chiar în față, așa că mai pot vedea doar cite o bară laterală din fiecare poartă.
...Nu mai vedem nimic, protestează răbdătorul Ulise.
...Nu! nimic, la răspunde prietenul federației, văd eu. Voi să citiți Flacăra. Și chiar dacă văi vedea, n-ați înțeles ce înțeleg eu.
...Deasupra, Ștefan Covad stă mai mult cu spatele la teren, tot stringînd miinile care i se întind pentru rezultatele naționale,

ANTOLOGIA NEGATIVĂ a „Poștei redacției“

Ca în fiecare an, poștașul a ales din multele pseudopoezii citeva, îndreptîndu-le către generosul dumneavoastră suris. Și punîndu-le, iarăși, în atenție... recidiviștilor

Intîlnire

Cu ochii tăi ea de azur
Semănători de-alte dor
De cum te văd rapari în cale
Simt ca un mazăre țior
În brațe cînd îmi vi deodată
Simt cum cuprins o stea din cer
Și făcerea parămi vorbeste
Ca dintr-un sublim mister.
Și înclînîndu-și căpătîl
Și șnapetele iubirii tale
Mă simt cum asî auri
Ecoul simfonii astrale.

Cîntec de bun-simț

Frunză verde de sulfînă
Eu nu vreau să-mi lan mașină.
Pentru că dacă mi-ai lua
Viața mea s-ar dilua.
M-aș face un tip scîrțan
Cu fire de barocan,
Și aș prelu mașina
Mai mult decît pe Mălina.

Amăgire

Blestemată fie clipa
Cînd te-am intîlnit în cale
Cînd în mine-ai pus rispa
Amăgirilor fatale.
Dună două conlance
Căve și s-au scrus în vine
Doar de mine-ai spus că-ți place
Și mă vrei numai pe mine.

Departa de fericire

Getel, ce pentr-o clipă inima-mi
făcu
zglobe ca o ramură de mope,
pe-o stîncă a unui murie
intr-un pustiu
Feriezra curgo agale,
Pa din inimi se strecoară
Și cu dulcea ei chemare
Viața dulce ne-o reconșoară.

Am mers...

Am mers în grădina natală,
să mai văd pomii, florile,
cu pas înșit de mătăleă,
și ascult cum eîntă păsările.
Mă oprîi eu milinile la spate,
cu ochii țieși pe un cires,
și văzu-l înprejur-ul bucate,
ce scoteau cite un vers.

Seara de vară

Seara-i frumoasă
Și răcoasă,
Iar eu te aștept
Trăgînd în piept
Fum după fum
Pînă-mi lac.
Țigara scrum.
Terminînd țigara
O lau agale
Sîngur la vale
Pînă te-nșitase
Ca să-ți vorbese
Pentru ultima oară
În această vară.

La mulți ani! 1980

ROMÂNIA ÎN LUME

PRESTIGIOS MESAJ ROMÂNESC CĂTRE POPOARELE LUMII

Opera tovarășului Nicolae Ceaușescu

gîndirea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu este recunoscută în întreaga lume drept un apert important la înțelegerea și rezolvarea marilor probleme ale lumii contemporane, o contribuție hotărâtoare a țării noastre la găsirea unor soluții noi pentru multe probleme ce confruntă astăzi omenirea. Analizînd principalele aspecte din documentele Congresului al XII-lea al partidului nostru, organul central al Partidului Comunist din India (Marxist), sub semnătura lui E.M.S. Namboodiripad afirmă că hotărârile adoptate la congres „nu numai că oferă o imagine clară a dezvoltării economice a țării în perioada cincinalului viitor, dar prefigurează și progresul în perspectivă al României”. Ecoul, în India, al operii tovarășului Nicolae Ceaușescu este confirmat îndeosebi prin articolul pe care-l publică revista de politică externă *International Reporter*, sub titlul „Marile idei care sînt verificate de viață. Gîndirea și activitatea președintelui Ceaușescu — se afirmă în articol — reflectă cele mai nobile aspirații ale poporului său”. Apariția președintelui României la precizarea unor noțiuni de importanță vitală în viața internațională contemporană este analizată cu multă acuitate de către publicația indiană, îndeosebi noțiunea de independență națională, despre care se afirmă că este „cheia de boltă a filozofiei președintelui Ceaușescu”. În acest context, politica externă a României este apreciată în termeni foarte elogiosi: „...este un fapt de necontestat, cunoscut și apreciat de întreaga lume, că acțiunile și concepțiile politice externe românești sînt consacrate afirmării propriei identități naționale, cu o lărgă și o clarviziune pe care țara nu le-a avut niciodată în întreaga sa istorie. Meritul principal în promovarea acestei politici revine partidului și conducătorului său, Nicolae Ceaușescu, care a îmbogățit-o și-a conferit cea mai mare originalitate, în teorie și practică”.

De curînd, la Atena, a fost publicat cel de-al 5-lea volum din ciclul de opere Nicolae Ceaușescu — România și lumea contemporană subtitlul semnificativ: „Face, colaborare și bună vecinătate în Balcani”. Acest volum este prefațat de Constantin Tsatsos, președintele Republicii Elene, și este îngrijit de scriitorul Lambros Zogas, directorul Casei de cultură a prieteniei greco-române. În cuvîntul său introductiv, Constantin Tsatsos scrie: „În 1976, cînd prefațam volumul președintelui Nicolae Ceaușescu, *Colaborarea poezică în Balcani și în întreaga lume*, nu mă așteptam să am plăcerea de a prezenta o nouă lucrare, care oferă o imagine mai cuprinzătoare a gîndirii sale politice. Alături de celelalte lucrări ale sale, — printre care *Făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate și Epoca noastră și conținutul ei*, prefațate de Ilias Iliou, președintele Partidului E.D.A., și Evangelos Averof Tsotsis, ministrul apărării, — aparute într-un ciclu ce poartă titlul generic „România și lumea contemporană”, noua lucrare permite cititorului grec să pătrundă în modul cel mai deplin originalitatea, conținutul și dimensiunile operii președintelui României. Avînd în vedere că legăturile noastre de prietenie cu România, se dezvoltă

Prezența operii tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU în numeroase țări ale lumii a fost primitivă pretutindeni ca un viu interes, subliniindu-se originalitatea gîndirii, realismul soluțiilor propuse, rara capacitate de a aborda și privi în profunzimea fenomenelor vieții contemporane, spiritul umanist, revoluționar, dialectic al gîndirii politice și filozofice a președintelui României

continuă, se intensifică și devin tot mai apropiate, este foarte util pentru fiecare cetățean grec să cunoască modul cum gîndește și cum acționează tovarășul român pe plan politic. Într-un mod de gîndire și politică popularului român sînt exprimate cu fidelitate de președintele Nicolae Ceaușescu, cel care le-a materializat, cel care este inspiratorul și coordonatorul lor”. În cuprinsul acestei lucrări publicate la Atena sînt inserate întru totul și textele din tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la Balcani, elemente de valoare principală estimabilă, ce

configurează o politică zonală și europeană, fundamentată pe principii sănătoase, menite să promoveze cele mai bune relații de bună vecinătate, de cooperare și pace. Alături de celelalte apariții ale unor lucrări ale tovarășului Nicolae Ceaușescu în acest an în Italia, în Pakistan, în Grecia, alături de zecile de volume ce au purtat peste tot în lume, în anii anteriori, gîndirea sa cuterătoare, acest volum aduce o contribuție importantă la cunoașterea unei concepții politice de amploare, justificată de viața internațională, verificată de cursul istoriei contemporane.

tisă prin plastica lui Corneliu Baba, în triumful ei turneu în Uniunea Sovietică. O pictură realistă, plonjind într-o adevărată mitologie specific românească, pinzele lui Baba au purtat în Uniunea Sovietică mesajul de frumusețe, neînvinșitate și încredere în trîncina universului nostru moral și artistic.

Lumea arabă cunoaște tradiții poetice ce se pierd adînc în eul mediu timpuriu, din care s-a păstrat o echivalență deplină a poeziei cu cele mai prestigioase figuri ale societății. Într-un asemenea climat cultural, o antologie de poezie arabă, alcătuită de poetul sirian Souleyman Awad, cu un sumar amplu ce cuprinde nume prestigioase, de la Eminescu la Grigore Hașagiu, precum și selecțiile apărute în reviste de limbă arabă, sub autoritatea unor semnatari ale numelor mari de azi, cum sînt Abdul Wahhab al-Bayati, Muhammad al-Gawahiri și Nabil Gasim, reprezintă o afirmare prestigioasă a unei tradiții glorioase de poezie, specifică destig formulei noastre sufletești și de conștiință, dar universală prin natura și substanța sa artistică.

Poezia românească și-a amplificat ecoul în conștiința cititorilor chinezi prin grupajul publicat într-un număr din acest an al revistei *Literatura și arta Beijingului*. Traducerile din poezie lui George Coșbuc, Nicolae Dragos și George Macovescu au constituit un șanțon de artă contemporană, o punte între realitățile artistice și naționale românești și chineze.

Critica românească este azi una din căile apreciate de impunere a gîndirii artistice românești peste hotare. Eforturile continue și nobile ale lui Adrian Marino, din studiile și cărțile publicate îndeosebi în spațiul de limbă franceză și portugheză, prestigioasa revistă *Cahiers roumains d'études littéraires*, cu ecou european de frumos și real prestigiu, precum și mulțimea de contribuții ale cercetătorilor noștri în publicații academice și de largă circulație mondială probează faptul indiscutabil că și critica noastră se află într-un moment de impunere peste hotare.

Cultura românească reprezintă una din contribuțiile vii în marele ansamblu al culturii universale. „Nasc și la Moldova osmeni”, spune cronicarul, reluat cu legitimitate mindrie de către G. Călinescu, care pune aceste cuvinte în fruntea monumentului pe care l-a dedicat literaturii române. Marele critic afirma că sintem vechi dar nu bătrîni, evidențînd, în acest mod, faptul că de aici înainte abia ne așteaptă eforturi mai mari și mai numeroase, precum și satisfacții mai durabile, vîzînd cum valorile noastre pot să atragă pe semenii noștri de pe alte meridiane. Este o misiune nobilă, de profundă importanță națională, o strădanie pe care marea destinație a poporului nostru desigur că o va confirma încă o dată.

compozitorilor noștri în concerte dedicate în întregime muzicii noastre. Concertul pentru urubistră de Anghel Vieru, Colona infîntă de Tiberiu Olah, *Poem bizantin* de Doru Popovici, *Diversitism pentru două clarinete și corde* de Dimitrie Capotă, *Ora* de Aurel Stroe, montată la Avignon, și alte asemenea manifestări sînt o măiestrie a marilor elevați creatoare ce caracterizează muzica româ-

nească de azi. Pe alt plan, sonorile muzici folclorice românești, se prelucrase fericită a instrumentistului George Zamfir, au impus jurul care acordă Premiul internațional *Sagittario d'ore* dir. Bogdan unde recitalul compatriotului nostru a avut un succes cu rezonanță prelungă în conștiința participanților. Artă noastră a devenit o afirmare substan-

PRIVIGHETORI DIN ALTE ȚĂRI SLĂVESC CÎNTAREA ROMÂNIEI

PAK TCHON-IER
R.P.D. Coreeană

Locul pitoresc Sinaia

O, cum mai simteam bătaia inimii în piept, prieteni, cînd a fost să văd, sub cetini, locul pitoresc Sinaia!

Cu priviri ca-n vis pierdute stam sub cerul dimineții sus, pe ceta frumuseții „la 1400”

Și vedeam cum înșirate les din via lermecătoare mîndre tula de palate cu lucral de jad și soare.

Știu c-ai altei lumi huzul apăsa cînda peparul. Azi la fel e-aici azurul însă-i altul domitorul.

Pinea dulce-a ospetiei a-mărții cu el la masă într-un ceas al bucuriei în a libertății casă.

Și-a fost dat să se-nțiească înfrîntele-ntr-o strînsare mina lui muncitorească și a mea tot muncitoare

O, cî timp va li vîpăia inimii să-o parli sub aști, voi slăvi, în munți albaștri locul pitoresc Sinaia!

IANNIS RITSOS

Grecia

Griie și romanite

(fragment din „Poem despre Doltana”)

Prin ferestrele tristelor lor zile, cu ochii mari ei se uitau în ceată și soarele-i vedeau, aici, prin griie și moartea și-o vedeau, aici, în lață. Aici, în prima universitate a revoluției din România, cu prețul jertfei lor nemăsurate și învîtau să-nvînte cerbiica. Săpîndu-i dialecticii cuvîntul în miele foile de țigăre, aici, în noaptea neagră ce mormîntul, făceau marșele sale să răsară. Aici, cu neceremite luminite în ochi, chiar morții se smulgeau din tîră și coborau în zărnitele peștrite pe scările de lemn în serpentină, porînd să-nșămînteze-a nopții gîie.

Și griie-nșămîntau și romanite și romanite-nșămîntau și griie.

MIGUEL ANGEL ASTURIAS
Guatemala

Stîndardele României

Oriunde pașii-mi duc prin Romînia de o farmec sînt simțirea-mi cre parle căci peste tot se vede omenia unui popor îndrăgostit de arta.

Și-acolo unde-și coace spicul glia, și-n fabrici unde facul veșnic arde, o fost să-mi iasă-n cale Paezia sub falnicele vieții noi stîndarde.

Sînt ale visurilor împlinite în întreaga, nu pe jumătate! Sînt ale raadelor, de tibi muncita, ce tuturor, nu citava, sînt date!

Și totodată sînt și ale mele stîndardele, căci visul meu e-n ele!

GUY DE BOSSCHERE

Franta

Imn Deltei

Aleluia : zăvadului blind care-adulmec-n pacea văzduhului ; cerului neștiut de frîmos, albatrîmii prafunde ; bărcii prigonită de fîrm, lucrului bine-ncheget, închinîrilor stufului, peștirilor în zale de-argint despiciind furtunoasele unde ; pescărușului cu zbor avîntat peste dunga de-azur a minunii ; salciei verzi împletind liniștea mari celăluia stăpînită cu umbre de etengi și lagunii tremîndî fără somn și al somnilor noi ! Aleluia !

SALVATORE QUASIMODO

Italia

Noapte la Brașov

Întelepciunea moarela nălucaie resping speranța. Prin Brașov căroroa mă duce să-mi găsesc în timp iubirea sub arbori care nu-s ai mei. Dogoarea pătrunde-n frunza plopiilor. Cuvînta ne-nmăscule-nam și seep cu ele terinile aduceri aminte. Feste palori de iriși și lălele răbat cam cîntări italiene și-un jazz țăceroa nopții o străpunge. Dar dîncolo de ale grădîniî treple în mormur de fîntîni, prin piene se pierde vacea ta : o zi ajunge să pună lumea-n compuniei-drepte.

Versiune românească de Raluca Tulbure și Victor Tulbure

spectacolul lumii

Văzut de Ioan Grigorescu

„E pur si muove!”

Și iar vine ziua dinti din crugul unui an. Cîndva, într-un drum spre Japonia, peste Polul Nord, am survolat dincolo de capul cel mai vestit al Alaskei în gîlnara „International Date Line”, sîrînd în calendar o zi pe care n-am trăit-o. Coborînd spre sud aveam, la dreapta, un aștazi care devenise deja ieri, iar în stînga, ziua de mîine sfîrșită înainte de a începe. Trăiam un prezent fictiv, într-un sentiment de înecășibilitate relativă, iar ziua „netrăită”, avea să mi se restituie peste cîteva săptămîni, cînd am revenit pe aceeași cale a nordului.

Zeci ani mai tîrziu, într-un crășel de suburbie londoneză, cu un nume ce s-ar fi pierdut în toponimia înclătă a așezărilor de provincie engleze de n-ar fi fost un simbolul calului matematic care să-l lege de notiunea abstractă a timpului, am văzut meridianul de origine al lumii — linia pusă să traverseze globul — materializată printr-o șină de bronz încastrată în caldarîmul granitic al Observatorului astronomic Greenwich. Un bînduc cu simțul umorului se plasea cu un picior în emisfera estică, și cu celălalt în emisfera vestică a pămîntului, încălcînd rectilinia metalică pusă să stabilizească punctul de unde începea numărătoarea orelor pe glob, și striga : „E pur si muove !” Era la Greenwich meridianul zero.

De 24 de ori va bate clopa de cristal a Anului Nou vestind intrarea lumii în cel de-al optzecelea an al veacului douăzeci. Fisile de pămînt și de aoe de pe glob cucerise între două meridiane ale căror longitudini diferă cu cincisprezece grade, se vor apropia pe rînd de momentul cînd orologiile le vor amîna cîmpa omenescăi urbi de „La multi ani !”. Mai întii, o vor face cei din Extremul Orient, din insulele Marshall. Fidiți și din Noua Zeelandă. Ultimii, după 24 de ore, o vor face vecinii lor de dincolo de imaginara „International Date Line”, cei din insulele Hawaii, din arhipelagul Cook și din extremitatea vestică a Alaskei.

Cînd la București va bate miezul nopții, în cloa aîndului cel mai curat, a seninătății de cuget și a speranței celei mai arzătoare în oarea și înțelegerea dintre oomare vom ciocni cuolele de cristal odăz cu finlandezii, cu polonezii, cu bulgarii, cu grecii și cu libienii, cu etionienii și sudanezii, cu toate celelalte oomare de ne același fus orar care străbate fista coresunzătoare din restul continentului african, pînă în oceanul cel mai de sud și în Antarctica. Va fi de mult alimentata prima zi a anului pentru cel din Extremul Orient. În oarea ce compămintenii noștri de continentul american vor trebui să mai aștepte încă multe ore pînă cînd Anul Nou să ajungă și la el. Abia cînd la noi va fi dimi-

neată, miezul nopții va cobori peste Canada, Statele Unite și țările Americii de Sud. Acesta e crugul timpului și ordinea matematică stabilită de rațiunea omenilor în înțelegerea fuselor orare. Dar tocmai această ordine și rațiune, dictate de legile supreme ale universului, de miscarea de revoluție și de miscarea de rotație a planetei noastre în jurul Soarelui și a propriului său ax, ne dezvăluie Pămîntul într-o splendică succesiune de scîntări de explozii de bucurie, de patetică și înflăcărată exortare a năzuitorilor celor mai omenesti, a căror împlinire este așteptată să fie adusă lumii de către Noul An.

Iar năzuința supremă a momentului este pacea. Credem în rațiune și milităm pentru rațiune. Credem în înțelegerea posibilă și armonioasă între popoare, și într-o lume mai plină de lumină, și facem tot ce ne stă în puteri pentru ca viitorul jînduit de omenirea simplă, truditore, pasnică și omenescă să se apropie de noi cu fiecare zi ce trece, cu fiecare Nou An ce începe.

Văd această vastă spațială evoluind în Cosmos, avînd la borul ei peste patru miliarde de cosmonauti, văd această locuință comună a omenirii în care fiecare om dorește și se străduie să-și merite un loc demn sub Soare, rotîndu-se grav și majestuos în dangătul clopotelor de sîrbătoare. Avem un singur Pămînt. Și nimic mai mult. Este unica, dar suprema noastră avuție, și numai de înțelepciunea noastră, a tuturor locuitorilor acestei planete, depinde dreptul de a ne bucura în tîrînd de raodale și de frumusețea ei, ca de fructele unei grădini în care înaltă am trudit, generații după generații, desi în îndelungata ei istorie lumea a trebuit să soorte nu mai puțin de 14000 de războaie care au făcut pînă acum, la un loc, tot atîtea victime cîte suferite numără omenirea de azi. Și știm că un nou război ar insera pentru omenire a catastrofa de proporții înimaginabile.

Oare clopa sacră cînd globul pămîntesc este străbătut de cîlimbul cristalinului de la un capăt la altul, din ceas în ceas, pe fiecare fus orar ce pornește de la Polul Nord și se termină la Polul Sud, oare clopa de cristal cînd înșetă planeta capătă strălucire, puritate și glas de cristal, nu ne poarte una pe totîntregul singur cînd, într-o unică năzuință și în aceeași simțire ? A păcii.

Fiie ca anul pe care ea îl deschide să aparțină cu fiecare secundă a sa omenilor și omeniei. Izbitzii oăci și rătănții, încercării între oomare și prosperității. Pentru ca omenirea să-și poată ura și de acum încolo, în vecii vecilor, „La multi ani !”

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dragos, Mihai Ungheanu (redactor șef adjuncți), Teodor Balș (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA : București, Piața Școlții Nr. 1, tel. 17 32 09
ADMINISTRAȚIA : Calea Victoriei Nr. 115, tel. 50 74 96
ABONAMENTELE :
3 luni — 13 lei ; 6 luni — 26 lei ; 1 an — 52 lei
Tiparul executat la :
COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCOLȚII”
Paginator Dobre Marian